

[Boligministeren.]

ministeriet kan som betingelse for ydelse af garanti for lån til boligbyggeri i øvrigt gøre sine bevillinger betinget af, at et passende antal boliger i dette byggeri anvises til folk, som bliver husvilde som følge af sanering, eller fordi der er blevet nedlagt forbud mod brugen af deres bolig.

Hertil kommer, at forudsætningerne for en øget saneringsaktivitet i de seneste år er blevet bedre, fordi presset på efterspørgslen efter nye boliger — i hvert fald i visse områder og byer — ikke er så stærkt som tidligere.

Endelig vil jeg nævne, at de nærmeste år, inden de store årgange melder sig som efterspørgere af bolig, vil være gunstige til fremme af sanering.

I hvilken takt kan man regne med at det vil være muligt at forbedre og afvikle den dårlige boligbestand?

Det vil ikke være realistisk at tro, at denne opgave kan klares på nogle få år. Man må imidlertid kunne få påbegyndt og gennemført en forbedring af de boliger, som har mangler, der kan afhjælpes. Det er i første række et spørgsmål om for alvor at tage denne side af boligtilsynsarbejdet op. Der skal ikke skaffes erstatningsboliger, og bekostningerne er ofte ret begrænsede. Der er i forslaget til boligtilsynslov optaget bestemmelser, som gør det muligt for de lokale tilsyn at sætte mere effektivt ind, end tilfældet er i dag. Det kan ikke være i nogens interesse, at ellers gode ældre huse og lejligheder får lov at forfalde helt til slumstadiet.

Det er endvidere min opfattelse, at man ved en rettidig forberedelse af saneringsplaner og en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af boligtilsynsvirksomheden, sideløbende med et passende stort boligbyggeri, må kunne bygge og på anden måde fremskaffe de nødvendige erstatningsboliger til, at der kan udskiftes omkring 3 000 uegnede boliger om året.

* Måske vil nogle mene, at dette mål ikke er sat særlig højt. Lad mig derfor sige, at

skulle der vise sig praktiske muligheder for at sætte tempoet yderligere op, åbner forslaget mulighed for, at dette kan ske. Regeringen er indstillet på at følge udviklingen med opmærksomhed og yde sit bidrag til fremme af den størst mulige sanering.

Jeg skal herefter tillade mig at gøre nogle bemærkninger til de to lovforslag.

Forslaget til lov om boligtilsyn betyder ikke noget brud med 1939-lovens principper, men der tilstræbes en klaring og en mindre udbygning af de gældende bestemmelser om boligtilsynet.

Efter 1939-loven var forholdet det, at man enten kunne afsige benyttelsesforbud med en kort frist på som regel ikke over 6 måneder eller med en lang frist på fra 12 til 25 år. Det har imidlertid vist sig, at der er behov for at kunne fastsætte tidsfrister også inden for intervallet mellem 6 måneder og 12 år. Lovforslaget imødekommer dette og gør det muligt at afsige forbudskendelser på et åremål, som i hvert enkelt tilfælde fastsættes under hensyn til den pågældende boligs beskaffenhed.

Efter 1939-lovens regler kunne en ejer ikke fremsætte forslag til ombygning af en bolig, som blev forbudt med kort frist. Kun hvis forbuddet havde en frist på mindst 12 år, kunne han gøre det. Dette er i lovforslaget ændret således, at der nu — bortset fra 2 undtagelser, nemlig hvor ombygningen og forbedringen vil komme i strid med enten en byplan eller saneringsplan — i alle tilfælde gives ejeren adgang til at fremsætte ombygningsforslag.

Endvidere er det i modsætning til tidligere gjort muligt at godkende et forslag til forbedring af forholdene, selv om manglerne ikke fjernes fuldstændigt, men dog kan medføre, at brugen tillades i et vist åremål. Her stod man tidligere over for et enten-eller.

Endvidere er der foreslået ændringer i 1939-lovens bestemmelser om adgangen til at give påbud om afhjælpning af mangler. 1939-loven er på dette punkt præget af